

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΥΡΜΟΣ

Ἡ Κυρία Φλογεροῦ
Δι' ἓν φόρεμα χοροῦ
Μὲ τὸν ἄνδρα της μαλώνει
Καὶ τὸ πᾶν ἀναστατώνει.
Τῆς λογοτριβῆς αἰτία
Εἶνε ὅτι ἡ κυρία
Ἄγαπᾷ τὸ δεκολετέ
Ὡς οὐδεὶς εἶδε ποτέ.

Ὁ δὲ σύζυγος φρονῶν
Ὅτ' εἶν' ἄδικος κανῶν
Τῆς κυρίας του τὰ κάλλη
Νὰ τὰ βλέπωσι κ' οἱ ἄλλοι,
Ἄντιτάσσεται ἐντόνως
Καὶ κατηγορεῖ συγχρόνως
Πᾶν τὸ Παρισιανόν
Καὶ τῶν ὤμων τὸ γυμνόν.

Μήπως, λέγ', εἶνε χρησμός
Τέλος πάντων ὁ συρμός,
Κι' ἕκαστος ὑποχρεοῦται
Μετ' αὐτοῦ νὰ συμμορφοῦται;
Μήπως ἐπειδὴ καὶ μία
Ἰδιότροπος κυρία
Μὲ ὀλίγην συστολήν
Νέαν εὗρηκε στολήν,

Πρέπει ν' ἀναστατωθῇ
Παρευθὺς καὶ ἐνδυθῇ
Μὲ τὸ φόρεμα τὸ νέον
Πᾶν τὸ φῦλον τὸ ὠραῖον;
Δὲν εἶν' ἄρά γ' ἡ σεμνότης
Κ' ἡ 'ς τὸ ἔνδυμα ἀπλότης
Πρώτιστος καλλωπισμός;...
Τί σημαίνει ὁ συρμός!

Ταῦτα πρὶν καλοειπῇ
«Φθάνει, πλέον, ἐντροπή,
Ἄνακράζει ἡ κυρία·
Φθάνει ἡ μωρολογία!
Μόνον ἄνθρωπος χυδαῖος,
Ὅχι εὐγενής, σπουδαῖος,
Θὰ ἐτόλμα οὕτω πως
Νὰ λαλήσῃ ἀπρεπῶς.

Ἄφοῦ ὅλ' ἡ ἐκλεκτὴ
Κοινωνία ἀπαιτεῖ
Τὸν συρμὸν νάκολουθῶμεν,
Θέλεις σὺ ν' ἀντιταχθῶμεν;
Μήπως σ' ἤλθεν ἡ ἰδέα
Νὰ ἐγκαινιάσῃς νέα
Ἔθιμα ἱματισμοῦ
Χάριν ἴσως ἔθνισμοῦ;

Κι' ὅ,τι εἶχε φορεθῆ
 Πρὶν ὁ πάππος γεννηθῆ
 Θέλεις νὰ φορέσω τώρα
 Νὰ γελάσῃ ὅλ' ἡ χώρα;
 "Ὁχι, Κύριε! Γελοία,
 Γνώριζε ἐν συντομίᾳ,
 Δὲν θὰ καταστῶ ποτέ·
 Αἱ ἀρχαί μου εἶν' αὐταί».

«Τὰς ἀρχάς σου ἐννοῶ,
 Λέγει τότε ἐν θυμῷ
 Ὁ παροξυνθεὶς συμβίος.
 "Ἄλλ' ἐγὼ εἶμ' ἐναντίος!
 Κ' εἶνε ἀρκετὸν, νομίζω,
 Νὰ εἰπῶ, ὅτι γνωρίζω
 Πῶς ὀφείλει νὰ φρονῆ
 Ἡ συμβία ἡ σεμνή.

"Ὁχι μόνον δεκολτέ
 Δὲν ἐννόησα ποτέ
 "Ὅτι θέλει πρὸ τοῦ κόσμου
 Ἐκτεθῆ ἡ σύζυγός μου,
 Ἄλλ' οὐδὲ κὰν ὑπωπτεύθην,
 Μετὰ σοῦ ὅτ' ἐμνηστεύθην,
 Ὅτι κόρη τοῦ συρμοῦ
 Θὰ βιώσῃ μετ' ἐμοῦ».

Ταῦτα εἶπε σοβαρῶς
 Ὁ συμβίος· κι' αὐστηρῶς
 Ἀτενίσας τὴν κυρίαν,
 Ἐχοψε τὴν ὁμιλίαν.
 Ἄλλ' εὐθύς, ἀνεμοζάλη
 Ὡς ἂν ἤρχετο μεγάλη,
 Ἀρχεται τῆς γυναικὸς
 Ὁ ἐξῆς φιλιππικὸς :

«Μὲ ἐνόμισες, λοιπόν,
 Ὄν τοσοῦτον ποταπόν,
 Ὡστε τῆς καλαισθησίας
 Τὰς ἐμφύτους συνηθείας,
 Τῆς κομψότητος τὴν τάσιν
 Κι' ὅ,τ' εἶν' εὐγενὲς ἔς τὴν πλάσιν,
 Ὅλα νὰ τ' ἀποστραφῶ,
 Χάριν σου, καὶ νὰ ταφῶ;

Κ' ἐπομένως, δηλαδῆ,
 Ἄπλῶς μόνον ἐπειδὴ
 Εἶσαι τώρα σύζυγός μου,
 Ν' ἀποξενωθῶ τοῦ κόσμου!
 Καὶ τ' ἀλλόκοτά σου ἦθη
 Καὶ συστήματα εὐήθη,
 Ὡς ἀρνίον εὐπειθές,
 Νὰ παραδεχθῶ εὐθύς;

Τόσον, λέγω, ποταπούς
 Μοὶ ἀπέδωκες σκοπούς;
 Τόσον μ' ἔκρινες νηπίαν
 Κ' ἐξευτελισμοῦ ἀξίαν;
 Καὶ τολμᾷς νὰ μὲ πτοήσῃς
 "Ὅτι, δῆθεν, νὰ συζήσῃς
 Δὲν ἐννόησας ποτέ
 Μὲ κυρίαν δεκολτέ;

Εἰς ἀπάντησιν κ' ἐγὼ,
 Μάθε ὅτι ἐννοῶ
 Τὸν συρμὸν νὰ μὴν ἀφήσω,
 Ἄλλὰ, μάλιστα, νὰ ζήσω
 Μ' ὅλας τῆς πολυτελείας
 Τὰς ἀκτῖνας καὶ μαγείας.
 Καὶ μὲ πᾶν ὅ,τι στυλπνὸν
 Κι' ὄντως Παρισιανόν.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ δεκολτέ,
 "Ὡ! Μὴ φαντασθῆς ποτέ
 "Ὅτι θὰ τὸ παραιτήσω·
 Μάλιστα θὰ τὸ αὐξήσω
 Κ' ἤξευρέ το... Τί θαυμάζεις
 Καὶ μὲ ἀγριοκυττάζεις!!
 Ἐπρεπε νὰ τὰ σκεφθῆς,
 Κύριε, πρὶν νυμφευθῆς!"

Ταῦτα εἶπ' ἐμφαντικῶς,
 Ἄλλ' εὐθύς κακῆ κακῶς
 Ἡ σικηνὴ μεταμορφοῦται·
 Ὁ ἀνὴρ ἐξαγριοῦται
 Καὶ τὰς ἀπειλάς ἀρχίζει·
 Ἡ γυνὴ θρηγεῖ, ὑβρίζει
 Κ' εἰς τὰ πέριξ ἀντηχεῖ
 Ἀσυνήθης ταραχῆ.

Κόσμος γυναικῶν κι' ἀνδρῶν,
 Νεανίσκων καὶ κορῶν,
 Σχεδὸν ὄλ' ἡ γειτονία
 Σπεύδει τὸτ' ἐκεῖ ἐν βίᾳ
 Καὶ τὰ τῆς φιλονεικίας,
 Ἐμπλεως περιεργείας,
 Νὰ νοήσῃ προσπαθεῖ
 Ὅπως συναποφανθῆ.

Μ' ὕφος κατανυκτικόν,
 Συγκινοῦν καὶ στῳϊκόν.
 Ἡ κυρί' ἀπολογεῖται
 Καὶ πᾶν στῆθος συγκινεῖται.
 Μόλις δ' ἤνοιξε τὰ χίλιη
 Ὁ συμβίος — καὶ οἱ φίλοι
 Πρὶν ἀκόμη δυνηθῆ
 Κάπως νὰ ἐξηγηθῆ

«Ἐπρεπε νὰ τὰ σκεφθῆς,
 Κύριε, πρὶν νυμφευθῆς!»
 Τῷ φωνάζουν ὁμοφώνως·
 Μάτην ἀπαιτεῖ ἐντόνως

Ἐν Ὀδησσῷ

Ὅπως τὸν ἀκροασθῶσιν·
 Ἐν χορῷ ἀναβοῶσιν:
 «Ἐπρεπε νὰ τὰ σκεφθῆς,
 Κύριε, πρὶν νυμφευθῆς».

Ὅλος ἔξω ἑαυτοῦ
 Ἐκ τοῦ τρόπου των αὐτοῦ,
 Ἐνα φίλον πλησιάζει,
 Ὅστις ἄφωνος βρεμβάζει.
 Πρὸς αὐτὸν χαμηλοφώνως,
 «Ἴσως σύ, τῷ λέγει, μόνος,
 Μόνος σύ μὲ ἐννοεῖς,
 Διατί δὲν ὁμιλεῖς;

Μὲ τὸ βλέμμα σκυθρωπόν,
 Τὰς ὄφρεῖς αὐτοῦ συσπῶν,
 Οὗτος τὸν παραμερίζει
 Κ' εἰς τὸ οὖς του ψιθυρίζει:
 «Ἐπρεπε νὰ τὰ σκεφθῶμεν,
 Φίλε μου, πρὶν νυμφευθῶμεν.
 Ταῦτα μεταξύ ἡμῶν».
 Κ' ἔφυγε λοξοδρομῶν.

Θ. ΣΟΛΟΜΟΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ δυστυχία διὰ τὸν δειλὸν εἶνε γίγας· διὰ τὸν θαρραλέον νάνος, μὴ
 τολμῶν νὰ πλησιάσῃ διότι πάντως θὰ ἡττηθῆ.

Ἀληθῶς φιλοσοφικὴ μελέτη εἶνε ἐκείνη ἣτις καθιστᾷ ἡμᾶς ἀγαθωτέρους.

Ἐν τῷ βίῳ, ὡς ἐν περιπάτῳ, ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ στηρίζεται ἐπὶ ἀνδρὸς
 ὀλίγον τι ἀνωτέρου αὐτῆς.

Ἡ γυνὴ ἣτις ἐναθρύνεται ὑπερμέτρως διὰ τὸ κάλλος της, ἀποδεικνύει
 ὅτι δὲν ἔχει ἄλλο τι προτέρημα ἀξιολογώτερον.

Αἱ διαβολαὶ καὶ αἱ βόμβαι διατρέχουσι πάντοτε εὐρὺν κύκλον πρὶν ἢ
 πέσωσι καὶ καταστρέψωσι.